

Cei patruzeci de mucenici, deși erau de obârșie din diferite locuri, făceau parte din aceeași ceată ostășească. Ei au fost prinși din pricina mărturisirii credinței în Hristos și au fost duși la cercetare. Dar nelăsându-se înduplecați să jertfească idolilor, mai întâi au fost loviți cu pietre peste față și peste gură, dar pietrele în loc să-i atingă pe ei, se întorceau și loveau pe cei ce le aruncau. Apoi au fost osândiți, în vreme de iarnă, să petreacă toată noaptea în mijlocul unui lac, care se găsea în apropierea Sevastiei. Pe când se găseau în mijlocul apei, unul dintre ei, care iubea mai mult viața, ieșind din lac, a alergat la o baie din apropiere, dar de îndată ce a fost atins de căldura de acolo, s-a topit cu totul. Unul dintre ostașii care erau de pază acolo însă a intrat laolaltă cu sfinții în lac și l-a înlocuit pe cel plecat, văzând în noapte pe sfinți înconjurați de lumină și cununi, pogorându-se din cer asupra fiecăruia dintre ei.

Iar când s-a făcut ziuă, sfinții care erau leșinați, de abia se mai vedeau suflând. Atunci li s-au frânt fluierile picioarelor și au luat cununile muceniciei. Cât de plăcută s-a cunoscut a fi moartea pentru aceștia și cât de dorită să fie îmbrățișată se poate vedea și din următoarea împrejurare. După zdrobirea fluierilor picioarelor, unul dintre ei, care din pricina vârstei mai tinere și a puterii trupești mai sufla încă, a fost lăsat la o parte de tiran, socotind că acesta poate îl va îndupleca să-și schimbe gândul. Dar mama lui, care în tot timpul cât mucenicii pătimiseră, rămăsese pe lângă el, văzând acum pe fiul ei, care era mai tânăr decât toți ceilalți, se temea ca nu cumva

tineretea și dragostea de viață să-i insufle în cele din urmă teamă și să se arate nevrednic de ceata și de cinstea celorlalți.

De aceea aceasta sta încremenită și cu trupul și cu privirea, uitându-se la el, în starea în care se găsea, dându-i curaj și întinzându-și mâinile, în cele din urmă și zicând: Fiul meu preadulce, mai rabdă puțin, ca să ajungi cu adevărat și fiu al Tatălui Celui din ceruri. Nu te înfricoșa de chinuri, căci, iată, Hristos Dumnezeu îți stă ție într-ajutor. Nu vei mai întâlni mai departe nici o neplăcere, nici o durere; toate acelea au trecut, pe toate le-ai învins cu vitejia ta; după acestea va fi numai bucurie, desfătare, odihnă și veselie, din care te vei împărtăși împărățind împreună cu Hristos și vei fi rugător pe lângă Dânsul, pentru mine, mama ta.

După ce sfinților li s-au zdrobit fluierile picioarelor, ei și-au dat sufletele în mâna lui Dumnezeu. Iar slujitorii tiranului aducând niște căruțe și încărcând în ele sfintele lor trupuri le-au pornit către țărmul unui râu, care trecea prin apropiere. Și văzând că tânărul acela, al cărui nume era Meliton, mai sufla încă, l-au lăsat să trăiască mai departe. Când mama lui a văzut însă că rămâne singur, a socotit că lucrul acesta înseamnă ceva mai mult decât moartea ei și a fiului ei. De aceea, neținând seama că este femeie slabă și înăbușindu-și în suflet toată durerea de mamă, a luat pe fiul ei pe umeri și a pornit cu el după căruțele cu trupurile sfinților, întocmai ca o vitează, socotind că numai atunci fiul ei va trăi cu adevărat, când l-ar vedea și pe el mort și părăsit împreună cu ceilalți.

Dar, în timp ce-l purta astfel pe umere, acesta și-a dat și el duhul. Și atunci mama simțindu-se eliberată de griji, s-a bucurat mult și sufletul ei a săltat în chip plăcut de sfârșitul fiului ei. Și ducând trupul neînsuflețit al iubitului ei fiu până la locul unde se găseau trupurile sfinților, l-a pus deasupra lor și l-a numărat cu toate celelalte, pentru ca nici măcar trupul, al cărui suflet pornise să se înnumere laolaltă cu sufletele celorlalți, să nu se deosebească de trupurile lor. Iar slujitorii aceia ai vrăjmașului, aprinzând un foc mare, au ars trupurile sfinților. Apoi, pentru ca nu cumva creștinii să poată lua moaștele lor, le-au aruncat în râu.

Dar acolo, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-au strâns cu toate laolaltă într-o surpătură, de unde fiind scoase de mâinile creștinilor, ne-au fost dăruite nouă ca o bogăție de neînstrăinat.